

דַּרְשֵׁי קַרְבַּתְךָ

על פי שיעורו של הרב איתן כהן שליט"א • השיעור נמסר בבית הכנסת פרי מגדים, צפת ת"ו • במוצ"ש חול המועד פסח, תשפ"ו

איך שייך 'זמן חירותנו' – בזמן הזה?

יש לנו שלושה גגלים: חג פסח, חג שבועות וחג סוכות. חג שבועות זה 'חג מתן תורתנו', וחג סוכות זה 'חג שמחתנו', וחג פסח הוא 'חג החירות'. חירותנו.

זמן מתן תורתנו, זה דבר שקשור אליך. אם תרצה ללמוד תורה, יש מלחמה, אין מלחמה, זה חשבון שלך. אתה יכול ללמוד תורה גם כשיש מלחמה. זמן שמחתנו, גם כן קשור אליך, אתה רוצה להיות שמח, אתה תהיה שמח גם בזמן הזה. זמן חירותנו, תגיד, זה נשמע לך נורמלי היום להגיד חירותנו? זה נקרא חירות, שאתה רץ למקלט? זה נקרא חירות? איזה חירות זאת? אני לא מבין. איך אני יכול להגיד בחג הזה "חג חירותנו"? איזה חירותנו? השם ירחם עלינו!

זה המצב של היום. כשאנשים היו בשואה, חמש שנים עברו את השואה, מה הם אמרו בחג פסח? "חג חירותנו". תגיד, נשמע לך נורמלי? הורגים יהודים, נו, ומה הם אומרים? חירותנו? לא מסתדר! תגיד לי, מה עשו באינקוויזיציה? מה עשו במסעות הצלב? מה עשו בכל הצרות שהיו בעם ישראל? אז נכון, היה פעם חירות. אני מסכים שהיה פעם חירות, אבל עזוב, זה נגמר, זה היה פעם, נגמר החירות. איך אנחנו עד היום אומרים "זמן חירותנו"?

מחלוקת בתשרי נברא העולם או בניסן

ישנה מחלוקת בגמרא במסכת ראש השנה: מתי נברא העולם? רבי אליעזר אומר בתשרי נברא העולם, רבי יהושע אומר בניסן נברא העולם. אני לא מבין את המחלוקת הזאת. שואלים אותך, תגיד לי, מתי נבנה בית הכנסת פה? אחד אומר נבנה בתשרי, אחד אומר נבנה בניסן. עכשיו אתה יכול להגיד, תשמע, התחילו בתשרי, סיימו בניסן. אבל בריאת העולם, זה היה שבעה ימים, זהו, לא היה הרבה. אז תשאלו את אלוקים, זה תשרי או ניסן, זה לא יכול להיות גם זה וגם זה. איזה מין מחלוקת זאת?

את הקושיה הזאת מקשה תוספות, התוספות מתרץ: במחשבתו עלה לברוא את העולם בתשרי, מתי תכל'ס הוא בנה בפועל – בניסן. לכן אנחנו בראש השנה אומרים "היום הרת עולם". מה הפירוש? היום זה ההריון של העולם. מתי היתה הלידה? בניסן. הריון מול לידה, זה מחשבה מול ביצוע. זה בדיוק אותו רעיון. ככה תוספות מתרצים.

השם משמואל – שני עולמות

אבל השם משמואל מתרץ תירוץ אחר, באמת נבראו שני עולמות: עולם של תשרי ועולם של ניסן.

מה זה עולם של תשרי? עולם של תשרי זה עולם של מה שאתה רואה בעולם, מה שאתה עושה זה מה שאתה מקבל. אם תעבוד, יהיה לך כסף. לא תעבוד, לא יהיה לך כסף. זה תשרי. תשרי – זה המציאות של העולם. אם תאכל, תהיה שבע. לא תאכל, תהיה רעב. אם תישן, תהיה רענן. לא תישן, תהיה עייף. זה המציאות. אין שינויים. מה שיש בטבע, זה מה שיש. זה עולם של תשרי.

עולם של ניסן, זה עולם מחוץ לגבולות. אין לו טבע. אתה יכול לעשות דברים שהם לא קשורים לטבע. אליהו הנביא אכל חתיכת עוגה, חי איתה ארבעים יום. איך זה מסתדר לך? לא יכול להיות. אתה צודק, לא מסתדר. בטבע לא מסתדר. אבל יש דברים שלא קשורים לטבע. זה עולם של ניסן.

עוזר ומושיע – רבי אליעזר ורבי יהושע

אומר השם משמואל, אנחנו אומרים בתפילה, בברכה ראשונה 'מגן אברהם' – "מלך עוזר ומושיע". מה ההבדל בין עוזר לבין מושיע? עוזר, זה גם אני שם יד ואני מבקש עזרה. זאת אומרת, גם אני פועל משהו ולאוקים עוזר, מה זה מושיע? בן אדם שאומר, אני תקוע פה, לי אין שום אפשרות לעשות משהו. אני מבקש שמישהו יושיע אותי.

אה, נפלא מאוד! לפי זה אומר השם משמואל, מתוק מדבש. מי אומר שהעולם נברא בתשרי? רבי אלי-עזר. אה, "עוזר", זה עולם של תשרי. עולם של תשרי זה רבי אלי-עזר: גם אני אמור לעבוד, גם אלוקים עושה. אני עושה חלק והוא עושה חלק. מי סובר שבניסן נברא העולם? רבי יהושע. אה, זה מושיע! זה לא קשור בכלל לסוגיא שלנו.

עם ישראל – עולם של ניסן

עם ישראל, לאיזה עולם הוא שייך? לעולם של תשרי או לעולם של ניסן? אומר השם משמואל, הוא קשור לעולם של ניסן. למה? תגיד, אפשר לברוא אומה שלמה מארבע אמהות, כולן עקרות? אפשר כזה דבר לברוא? אין מציאות! שרה אמנו הייתה אילונית. אמותינו, התורה מעידה שהיו עקרות. אז אני לא מבין, אז איך אתה יכול לבנות אומה שלמה מארבע אמהות עקרות?

אתה צודק. עקרה שלא יולדת, זה עולם של תשרי. זה לפי הטבע. עקרה לא יולדת, זה הטבע. זה קשור לתשרי. אנחנו, עולם של ניסן. ניסן לא קשור לטבע. אבל היא עקרה? בסדר, מה זה משנה? זה לא קשור. זה מחוץ לטבע.

לכן, כשבורא עולם אומר לאברהם אבינו ידוע תדע שיהיה לך זרע, אומר לו אברהם אבינו, אבל אני ראיתי באיצטגנינות שלי, אברהם לא מוליד! מה אמר לו בורא עולם? צא מהאיצטגנינות שלך! אומר אברהם, תצא או לא תצא, אבל יש לי את האיצטגנינות, מה לעשות? כתוב שם שאין ילדים. אומר לו בורא עולם, אתה צודק,

אבל זה מה שאתה מסתכל, זה עולם של תשרי. ותשרי, בדיוק לפי המזלות ככה צריך להיות, זה הטבע. אתה יוצא מזה, אתה לא קשור. אתה בניסן, אתה באת מניסן. אה, ניסן אין לו קשר לטבע.

התירוץ – חירות מגבולות הטבע

ולכן, באמת ניסן זה חודש אחר לגמרי. לפי כל ההקדמה הזאת עכשיו, נפלא עכשיו התירוץ: כשאנחנו אומרים בפסח "זמן חירותנו", זה לא שעכשיו אנחנו, אתה יודע, בחירות, אנחנו עכשיו חופשיים, תעשה מה שבא לך, אתה חופשי. לא! עם ישראל כשיצאו מצרים, הם יצאו מהמצר של תשרי. יצאנו מהחירות של הטבע, החירות של העולם הזה, יצאנו ממנו.

לכן, כבר אין נפקא מינה אם אתה רץ למקלט, אתה נמצא באיזה מקום אחר, אתה נמצא בזמן של השואה, באינקוויזיציה, במסעות הצלב. כל עם ישראל מה אמרו? זמן חירותנו! ממה החירות? לא חירות שיצאנו חופשיים. חירות שאנחנו נכנסנו לעולם אחר. אנחנו יצאנו מהגבולות של הטבע ונכנסנו לעולם חדש, של עולם של ניסן, לא קשורים בכלל לגבולות הטבע.

סיפור ראש הישיבה – 200 מנות לבר מצווה

סיפר איזה ראש ישיבה אחד [איני זוכר את שמו, נראה לי יעקובוביץ]: אני הייתי עד לכל ההתרחשות מה שהיה אצל התלמיד שלי. אנחנו שכרנו אוטו, ואנחנו נוסעים להתפלל בכותל המערבי לרפואת האמא של אחד התלמידים, אמא צעירה שחולה במחלה, שלמחרת היא אמורה לעבור ניתוח מאוד קשה.

נסענו. בדרך, אחת האמהות מתקשרת לאחד התלמידים, לאחד הילדים שלה. היא אומרת לו, תשמע, יש לנו בר מצווה, משפחה ברוכת ילדים, 14 נפשות, ויש לנו בר מצווה לילד האחרון. אין מי שיעזור, אבא גם לא מרגיש טוב. אם אתה יכול, תעשה טובה, תצא מהישיבה, תבוא שנעשה גם בר מצווה. באמת לא עושים אירוע של בר מצווה, אבל נעשה שבת, עלייה לתורה. זה יהיה במקום בר מצווה.

אומר לה, אמא, אל תדאגי, אני יוצא מהישיבה, אני מגיע. בטלפון היא שומעת את הבן שלה שהוא נוסע. שואלת אותו, איפה אתה נוסע? אומר, אמא, תראי, אני נוסע עכשיו לכותל המערבי. למה אתה נוסע? סיפר לה שיש אחד, האמא של אחד החברים לא מרגישה טוב, חולה, ומתפללים עליה.

היא אמרה לו אם ככה: אז תיסע, אל תבוא! אני כבר אסתדר. עדיף התפילה שלך, שתתפלל לאמא צעירה שבעזרת השם תזכה להאריך ימים. אני כבר אסתדר.

הראש ישיבה מאוד התפעל מהסיפור. אומר, אמא נמצאת לבד, בעלה חולה, והיא צריכה עכשיו להתמודד עם כל הבר מצווה, והיא לבד, והמשענת שיש לה זה הבן שלה הגדול, וגם היא אומרת לו, לך תתפלל!

התפעלתי מאוד. אנחנו נסענו לכותל, התפללנו, אולי בשעה שלוש סיימנו את כל התפילה. אמרתי לילדים, אני אקח אותכם עכשיו לאיזה מסעדה לאכול. לקחתי אותם לאיזה מקום, נכנסתי למקום. כשהוא מוזג את האוכל, הבן אדם אומר, אתה יודע, יש לי איזה חבר טוב, הזמין ממני 200 מנות, ואל תשאל, הוא ביטל את ההזמנה, ואני שכחתי שהוא ביטל את ההזמנה, והזמנתי 200 מנות. עכשיו אני מתקשר אליו, שיבוא וייקח את ה-200 מנות. אומר לי, מה אתה לא זוכר שביטלתי את זה? לא! ולא ידעתי מה להגיד לו. אז הלכו, אני לא יודע, אני עכשיו לא יודע, אני מחפש איזה מישהו שיייתן לו את ה-200 מנות, שילמתי עליהם.

אומר לו ראש הישיבה, תשמע, יש לי סיפור פה. אתה רואה את הבן הזה? זה בחור עילוי, תשמע את הסיפור: אין להם ממה לעשות בר מצווה. אומר לו הבן אדם, עליי הבר מצווה! כל האוכל, ה-200 מנות. אומר לו, תשמע, אבל הם גרים בדרום, אנחנו פה עכשיו בירושלים. אומר, זה כבר עלי! התקשר לאיזה אחד מהמובילים, אומר לו, תשמע, אני צריך לך דחוף, עכשיו תבוא, תיקח את המנות, תסיע אותם לדרום בשביל האנשים האלו.

בשש וחצי בבוקר הגיע הטנדר, בא לאמא, אומר לה, גברתי, יש פה אוכל, 200 מנות בשביל השבת, שתהיה לך שבת שלום.

הראש ישיבה סיפר, הוא מתקשר לאמא, איך הכל? אמרה, הכל מצוין, בשפע גדול! סיפר ראש הישיבה: אני נמצא באשדוד. עליתי בשבת, נתנו לי לדרוש. אמרתי לאנשים, אתם רואים שכן אדם מוכן להקריב את עצמו בשביל שלשני יהיה טוב, תראו איך בורא עולם מגלגל! האמא הזאת צריכה את הבן שלה שיעזור לה, אבל האמא הזאת יודעת שיש פה תפילה בשביל איזה אישה אחת חולה, מוכנה לוותר על כל מה שיש לה, כל הטובות, כל ההנאות, בשביל שלשני יהיה טוב. ותראו מה בורא עולם עשה! נתן לבן אדם לשכוח את ה-200 מנות, החזיר לו את ה-200 מנות, והמנות האלו הגיעו לבסוף אל האמא.

אחד מהאנשים בסיום התפילה ניגש אליי. תגיד לי, כבוד הרב, אצלכם לא עושים גם אירוע באיזה אולם של בר מצווה? מה עושים רק בשבת? אומר, תשמע, עושים אירוע, אבל אתה לא מבין שאין להם כסף. אומר לו הבן אדם, תשמע, אני יש לי מרגש מכוניות. השבוע מכרתי מה שלא מכרתי כל החיים שלי. רק מהמעשרות, תגיד להם שיעשו בר מצווה, 300 מנות, תזמורת, צלם, מה שצריכים, עליי. אני עושה הכל!

מספר הרב פינקוס: אני יצאתי משם. אחרי שנה אני מגיע לאותו מושב. נכנסתי, אמרתי, אני אגיע קודם לבית כנסת. אני נכנס לבית כנסת, אני רואה שם איזה אברך יושב לומד, נראה עדין נפש. אני אומר לעצמי, מה, המושב הזה מחזיק פה אברכים?

אני ניגש אליו, האברך פונה אלי ואומר לי, כבוד הרב, יש לי שאלה בגמרא. אני רואה שהבן אדם מונח בחומר. פתחנו ספרים, למדנו. שואל אותך, מי אתה? אז הוא סיפר לי שהוא היה פעם בטרקטור ועכשיו הוא לומד.

אני התרגשתי מאוד. לא דיברתי מילה, לא אמרתי לו כלום. מבית המדרש הלכתי לבית שלו, פגשתי שם את אשתו. תגידי לי, מה עשית?

כבוד הרב, מה עשיתי? מה שאמרת לי עשיתי! התחלתי להתפלל. כל יום הייתי בוכה. עד שכבר נמאס לי לבכות. היה נראה שכלום לא עוזר. אתה אמרת תתפלל, התפללתי, לא עוזר. אבל אמרתי לעצמי, מי יודע כמה צריך להתפלל. והתפללתי עוד פעם ועוד פעם.

הרב, אחרי שמונה חודשים! לא יום אחד, שמונה חודשים שאני מתפללת! יום אחד בעלי אומר לי, את יודעת, עברתי פה, ראיתי איזה מודעה שיש שיעור בעין יעקב, אני רוצה ללכת לשיעור. אתה יודע, כבוד הרב, נדלק לי ניצוץ בעיניי! סוף סוף בעלי רוצה ללמוד תורה! וואי, איזה דבר גדול זה!

משם, עברו איזה יום יומיים שלושה, אומר לי בעלי, תשמעי, יש שיעור בדף היומי, אני רוצה כל יום ללכת לשיעור. עבר איזה זמן מסוים, ופתאום בעלי אומר לי, אני פורש כבר מהעבודה, אני רוצה ללמוד. ואני, כל מה שהצטבר לי בלב, בכיתי! ואז בעלי שואל אותי, למה את בוכה? מה אני אספר לך? אמרתי לו, אני שמחה שאתה שב לתורה. זה בכיות של שמחה.

כבוד הרב, צריך להתפלל! תגידי לאנשים שיתפללו! ואנשים חושבים שלפעמים אתה מתפלל יום, יומיים, שלושה, שבוע, שבועיים, חודשיים, לא עוזר. תגידי לאנשים, שלפעמים צריך להתפלל שמונה חודשים רצוף, יום יום, רק אחר כך מתחיל הניצוץ להידלק.

לכל טייל יש כתובת

ולכן, הזמן הזה של 'זמן חירותינו', כל אחד, דבר ראשון, יחזק את עצמו הרבה באמונה. ואני כל הזמן חוזר על המדרש הזה, שזה בשבילנו.

יש הרבה ויכוחים, אני שומע הרבה אנשים מדברים, תשמעי, להיכנס למקלט או לא להיכנס למקלט. אז אנשים אומרים, תשמעי, לכל טייל יש כתובת. אני שואל, תגידי לי, בקמחא דפסחא, לכל ארגז הייתה כתובת או לא? אז למה מילאת טפסים ורצת אחרי הבן אדם ההוא, והתקשרת לבן אדם? אם לטייל, שיכול להרוג אנשים, יש כתובת. לארגז של שמן וסוכר, תגידי, אין כתובת? אני לא מבין! שמה אין כתובת? שמה תמלא טפסים, תלך ממקום למקום, תמלא, תדבר, תתקשר, תעשה. אני לא מבין אותך! להרוג בן אדם, יש כתובת. אני לא מבין.

בן אדם נכנס הביתה. תגידי לי, לשיניצל שאתה אוכל בארוחת צהריים, יש כתובת או לא? אם נגזר עליך, יש כתובת שהשיניצל יגיע לפה. לא, לא, הכל בגלל אשתי, זה לא איזה כתובת. אבל הטיל שנופל מאיראן, זה כתובת! מה אתה דואג?

אז אם אתה מאמין באמונה שלמה, תתחיל להאמין גם על השיניצל, על המקום שלך בבית כנסת, בכל מקום יש כתובת. אם אתה לא מאמין, אז אל תשחק בחיים שלך. מי שבאמת מאמין עד הסוף, אולי פטור גם מהמקלט. אבל מי שאצלו יש כל מיני כתובות, זה קצת בעיה.

המדרש על יצחק אבינו

לכן, בן אדם צריך לחזק את עצמו. זה המדרש, כמו שאמרתי לכם, זה בדיוק המדרש שאמרנו על יצחק אבינו, שאמר לו המלאך, אתה יודע, יצחק, אבא שלך הולך לשחוט אותך. מה אמר לו? על מנת כן! אמר לו, אם אתה נשחט, שרה אמנו מתה. אמר לו, על מנת כן אני הולך! אמר לו, אם אתה נשחט, אין עם ישראל! אמר לו, על מנת כן אני הולך!

אומר, תשמעי, אבל אם אתה נשחט, אז הדובי שאמא שלך קנתה לך, ייקח את זה ישמעאל! (כמובן אין לשון המדרש 'דובי', במדרש מוזכר תכשיטים שעשתה לך אמא, אבל הרעיון מובן) מה אמר לו? מה אמר יצחק? עד פה, לא! "ויאמר יצחק אל אברהם אביו, ויאמר אבי ... ואיה השם לעולה?" - לא עומד בזה!

מה, אני לא מבין... למות אתה מוכן... יש כתובת, אתה יודע, זה בסדר. ומה על הדובי הזה, אתה פתאום אתה מתבלבל? סימן שבן אדם לא נמדד בדברים גדולים. בן אדם נמדד בדברים הקטנים ביותר!

לכן, זה העבודה שלנו כרגע: חזק את עצמך מאוד מאוד באמונה, בדברים הקטנים. שמה נמצא האלוקים, ושמה נמצאת העבודה שלך.

ודבר שני, כל אחד יתחזק מאוד בתפילה, להתפלל, ובפרט להתפלל על כלל ישראל, על כולם, עכשיו זה עת רצון גדול בשמיים. שיהי רצון שהחג הזה, שמלא חירות ומלא שמחה ומלא ישועות, ישפיע עלינו בעזרת השם שפע גדול, לנו ולכל עם ישראל, שפע של ישועות, של ברכות, של הצלחות, של סייעתא דשמיא, שמישיח יבוא ברחמים מתוך תשובה אמיתית, אמן ואמן.

ותגידי, יש להם תפילין? הנה, זה אחי פה, הוא רוצה לקנות תפילין. אם עדיין לא קנו את התפילין, יש לי פה אחי שמוכן לתרום.

זה עולם של ניסן. תראו איך בורא עולם מחבר את כל הדברים. איך בורא עולם מגולגל את כל הדברים! שבן אדם ידע שהכל הכל מושג בהשגחה פרטית. בעבודה שלנו, כל הזמן, העבודה שלנו כל הזמן להכניס את בורא עולם בתוך המעשים שלנו.

סיפור ארגון ערכים - ליל הסדר אחרי 60 שנה

סיפר אחד הרבנים בארגון ערכים: אנחנו עושים כל שנה, שבועיים לפני פסח, סדר לדוגמה. מזמינים, מפרסמים את זה בכל מקום, אנשים מגיעים ועושים סדר.

הגיעה איזו קיבוצניקית אחת מכפר שמריהו. זה לא קיבוץ, אבל היא הייתה גרה בקיבוץ והיא עברה לכפר שמריהו. בקיצור, הגיעה, עשו את כל הסדר. אז היא אמרת, מה?! ככה היה עושים סדר?! אנחנו עושים בקיבוץ... זה היה צחוק, לא ידעתי שככה נראה ליל הסדר. הוא אמר לה, זה הסדר האמיתי. אז היא אמרת, סימן שכל החיים שלי שעשיתי סדר זה היה בדיחה! זה היה... אני רוצה לעשות סדר כמו שצריך! אמרו לה, גברתי, סדר כמו שצריך זה עולה הרבה כסף. לקחה את הויזה, אמרה, הנה הויזה פה. תקנו, לא לחסוך! עכשיו אל תקנו רק לי, תקנו גם למשפחה שלי. אני צריכה להזמין את המשפחה, להזמין את הכל. תקנו בשפע, אל תשאלו, רק לקנות.

באמת היא עשתה סדר. אמרה, אם כבר עושים סדר, אני אזמין גם את ההורים שלי, גם את האחים שלי, שפעם אחת יראו מה זה סדר. ובערכים נתנו לה דיסקים, שמה יש את כל השירים וכל ההלכות של מה עושים, הכל מסודר. היא ספרה, אני בשבועיים האלו למדתי בדיוק איך עושים. הזמנתי את כל המשפחה, וכל מי שהיה באזור.

התחלנו לעשות ליל הסדר, 'קדש ורחץ...', הגענו ל'מגיד'... כנגד ארבעה בנים דיברה תורה: אחד חכם, אחד רשע, אחד תם, ואחד שאינו יודע לשאול.

פתאום אבא שלה פרץ בככי. היא אמרה לו, אבא, מה? משהו לא טוב פה? עשיתי לך משהו רע? אומר, לא, רק רציתי להגיד לך, שמה שאת אמרת "אחד רשע" - זה אני הרשע של ההגדה. היא אמרת לו, מאיפה אתה יודע שאתה הרשע של ההגדה?

אמר, אני אגיד לך מה היה. לפני 60 שנה. הייתי בגיל 15, התחלתי להתקלקל. ההורים שלי עשו סדר, אני הייתי עם החברה. באמצע ההגדה הגעתי, ראיתי כל השולחן ערוך. אני אומר להורים שלי, "מה העבודה הזאת לכם?"

רק אמא שלי שמעה את זה, התחילה לבכות. אבא שלי אומר לי, אתה יודע מי זה ששואל את השאלה הזאת בהגדה. למה אתה שואל את זה? אתה יודע גם מה התשובה שעונים לו? אנחנו לא נענה לך את התשובה. אנחנו נתפלל עליך שתחזור בתשובה.

אומר, אמא ובאבא, תתפללו! דמעות של כל האוקיינוס לא יעזרו לכם!

באותו רגע לקחתי את הכיפה, זרקתי אותה, אמרתי, אבא ואמא, זהו, זה נגמר פה. שלום, נגמר. והלכתי. באותו רגע, אמא שלי אמרה לי, אל תדאג, אנחנו נתפלל עליך. לא יעזור השנה, יעזור שנה הבאה. לא יעזור שנה הבאה, יעזור עוד 10 שנים. לא יעזור עוד 10 שנים, אל תדאג, בסוף זה יעזור. גם בעוד 60 שנה... זה יעזור!

שפתאום הבת שלי מתקשרת אליי, אמרת לי, אבא, תבוא, ליל הסדר, אני עושה ליל הסדר. את יודעת, היום עברו 60 שנה מאז שההורים שלי התפללו עליי. ואני אומר לך, בתי, את לא צריכה לא את הדיסקים שלך ולא שום דבר. אני באתי מבית חסידי, אני מכיר את כל השירים, יודע את ההלכות, אני יכול להגיד לך בדיוק מה עושים, כל דבר. ואני, תביאי לי כיפה, אני רוצה לחזור בתשובה! הרגשתי שכל זה בורא עולם גלגל כדי שאני אחזור בתשובה, על מה שאמא התפללה עליי. והתפילה הזאתי עזרה אחרי 60 שנה.

כל זה כדי ללמד אותנו: תפילה לא שבה ריקם. תתפלל! אתה אומר, תשמעי, אבל זה לא עוזר. אז תתפלל עוד פעם! יבוא יום, זה יעזור.

סיפור הרב פינקוס - שמונה חודשים של תפילה

סיפר הרב פינקוס: הזדמנתי יום אחד לדרום, שלחו אותי לאחד המושבים. נכנסתי לאיזה בית, התחלתי לדבר עם האישה שם. האישה התחילה לבכות.

היא אמרת לי, כבוד הרב, אתה לא יודע, אני התחנתי עם בחור ישיבה. אתה יודע מה ראש הישיבה אמר עליו? שזה יהיה גדול הדור הבא! אל תשאל, כבוד הרב, אתה לא יודע מה נהיה. ואני, כל החיים שלי שאפתי שיהיה לי בית של תורה. איזה בית של תורה? כלום! הכל ריק. אין בית של תורה, אין כלום.

למה? היא אמרת, אני אגיד לך, כבוד הרב, מה היה. התחלנו, ברוך השם, בנינו את הבית, היום אחד, בעלי לומד בבית, פתאום הוא סגר את הגמרא. זהו! נמאס לי כבר, זהו! המילים בורחות לי מהעיניים, אתה יודע, המילים בורחות לי, אני לא מבין כלום. תמיד אמרו לי תלמד בעיון, ואני לא מבין כלום. אני מנסה להבין ולא הולך לי. סימן שאני לא קשור ללימוד תורה.

כבוד הרב, בעלי עזב את המקום, הלך, נהיה כפרי. עובד כל היום בטרקטור. אנחנו גרים במושב, במטעים, זה מה שהוא עושה כל היום. הוא לא פותח ספר, גם לא דקה אחת. ואני בוכה על החיים שלי. אני למדתי בסמינר ואני רוצה להקים בית של תורה, נו, ומה קיבלתי? קיבלתי בעל כפרי שלא עושה כלום.

אומר לה הרב פינקוס, תתפללי! אמרת לו, מה, תתפללי? אומר לה, תתפללי, שלא יעבור עלייך יום בלי תפילה.